

ABOA VETUS **A** ARS NOVA

Mielen leikkiä

Thom Vinkille ominainen tapa lähestyä taiteen tekemistä on esitellä monisyinen ideoiden ja kuvien kavalkadi. Kattavasti eri medioita integroimalla – arkkitehtonisista pienoismalleista ja piirustuksista valokuviiin ja videoon – hän luo avoimia installaatioita, joiden ilmeisen monimerkityksinen kerronta herättelee kollektiivista muistiamme ja tarjoaa mahdollisuuden erilaisiin tulkintoihin.

Vink saa inspiraationsa monista eri lähteistä. Lähteenä voi olla tavanomaisia hakuteoksia, kuten karttoja ja ensyklopedioita, joissa aika ja tieto ovat tiiviissä muodossa. Hänen piirustuksensa, valokuvansa ja käyttämänsä piirtoheitin tai muu laite tuovat mieleen myös opetusmateriaalit ja -menetelmät. Lähimenneisyyden teknologiset innovaatiot kiehtovat häntä, samoin kuin ihmisten kuvitelmat tulevaisuudesta. Lisäksi häntä vetävät puoleensa vastakohtaisten tilojen väliset murroskohdat ja niissä vallitsevat muuttuvat jännitekentät. Valon ja varjon, liikkeen ja pysähtyneisyyden, kaaoksen ja järjestyksen väliset kuulut saavat hänen huomionsa.

Vinkin näyttelyissä asioita pääsee katselemaan ainutlaatuisesta näkökulmasta, sillä hänen systematiikkansa poikkeaa perinteisistä järjestelytavoista, mikä johtaa ennen näkemättömiin malleihin ja muotoihin, suhteisiin ja merkityksiin. Hän saattaa asettaa maailmankaikkeutta esittävän kuvan rakennuspiirustuksen viereen ja lisätä kokonaisuuteen kiderakennetta esittävän piirroksen tai geometrisen koristekuvion, jota on käytetty vaikkapa tekstiilissä tai tapetissa. Kuvat on yleensä järjestetty sei-

THOM VINK

nille siten, että ne muodostavat vaakarivejä, pystyrivejä tai ristikoita. Sarjan eheyttä rikkomalla tuodaan esille panoon epäjohdonmukaisuutta. Lisäksi elementtejä sätetään sijoittaa pöydälle tai lattialle. Vinkin mukaan ne kertovat omaa tarinaansa. Tarinalla ei ehkä ole selvää alkua tai loppua, mutta se on kuitenkin tarkoitettu luettavaksi.

Kukin näyttely toimii vuorovaikutuksessa tilan kanssa, johon se on asetettu esille. Näin ollen vaikka Vink saataakin esitellä joitakin elementtejä edellisistä näyttelyistä, hänen näyttelynsä eroavat toisistaan dramaattisesti ja jokainen niistä tuo esiin uusia suhteita ja merkityksiä. Visuaalinen sommittelu voi olla luonteeltaan kuin yhtälö, joka tuo muistumia matemaattisista kaavoista, tai sukeltaa rakenteen psykologisiin ulottuvuuksiin, kuten Vinkin retrospektiivisessä näyttelyssä *Moth House (Köperhosten talo)*, jonka elementit viittasivat talon sisäisiin kerrostumiin. Näyttelytila toimii pikemminkin teoksen jatkeena kuin neutraalina näyttelyä varten olevana huoneistona.

Vinkin työn perustana on intuitio – tiedon muoto, joka on järkijäattelun ulkopuolella. Hänen on käytännössä mahdoton tehtävä selittää, miksi jokin teos tulee tehdyksi ja se saattaisi heikentää hänen luovuuttaan ja innoitustaan. Hän on monesti tuntenut vetoa arvoituksellisiin graafisiin esityksiin, kuviin, jotka aiemmasta kontekstistaan irrotettuina vaikuttavat epäjohdonmukaisilta. Itse asiassa suuri osa materiaalista, jota Vink pitää kiinnosta-

NIMETÖN / UNTITLED
2011
kartonki, muovi ja led-valo
carton, plastic and led-light
12 x 14 x 12 cm

vana, vaikuttaa katsojista niin tutulta, että se saa heissä aikaan tunnereaktioita. Kuvien kohtaaminen oudossa kontekstissa kuitenkin laskee niiden ympärille ikään kuin ymmärtämistä vaikeuttavan verhon. Vinkin teoksissa yhdistyvät näennäisesti erilaiset maailmat. Esimerkkinä videoteoksen sykkivä valokehä, joka viittaa sekä elektroniikkaan että biologisiin toimintoihin. Muuttamalla mittakaavaa hän muuttaa samalla katsojan näkökulmaa. Vink yllättää katsojan kutistamalla massiivisia rakenteita ja paisuttamalla yleensä sivuseikkoina pidettyjä asioita. Hänen teoksensa ilmentävät myös ilmiöiden jälkimaininkien salaperäisiä ominaisuuksia. Valon vaihtelua, seinäelementin kerrostumia tai pölystä ilmestyviä kuviota havainnoitaessa verkkokalvolle painuu kuva, joka heikentää tilapäisesti uskottavuutta ja jää helposti pyörimään mieleen.

Vinkin kokoama aineisto horjuttaa uskoamme totuttuun viralliseen tiedonkeruukäytäntöön. Se tuo esiin, että kehittämiselle ja vaikuttamiselle on olemassa vaihtoehtoisia polkuja, että tietoja ja niiden organisointia voidaan vähentää rakenteen avulla ja että ideoiden yhteensulautumista tapahtuu moneen suuntaan eikä vain lineaarisesti. Hänen teoksensa ovat älyllisesti vaativia, mutta silti leikkisiä. Työt haastavat oletukset säilyttäen samalla visuaalisen kiehtovuutensa.

JOHN GAYER

Kaikki tämän tekstin sisältämät viittaukset taiteilijan henkilökohtaisiin näkemyksiin ovat peräisin kirjoittajan helmikuussa 2010 tekemästä haastattelusta. *From Threshold to Threshold: Thom Vink*, toimitettu versio haastattelusta ilmestyi Art Papers -julkaisun touko/kesäkuun numerossa 2010.

NIMETÖN / UNTITLED
2009
piirros, grafiitti
graphite drawing
40 x 50 cm
Turun taidemuseo
Turku Art Museum

Intellectual play / THOM VINK

Thom Vink's approach to art making typically involves the presentation of richly complex arrays of ideas and images. Incorporating a broad range of media – from architectural models and drawings to photographs and video – he creates open ended installations whose seemingly ambiguous narratives jog our collective memories and invite interpretation.

Vink's inspiration comes from many sources. It encompasses standard works of reference, such as maps and encyclopaedias, which condense time and information. His drawings, photographs and the use of an overhead projector or other equipment also recall pedagogical materials and methods. Technological innovations of the recent past fascinate him, as do the ways in which people have imagined the future. And he is drawn to the changing fields of tension that inhabit the ruptures separating antipodal states. The gaps between light and dark, stasis and movement, and chaos and order also captivate him.

To walk into one of his exhibitions is to see things in a unique way, for his taxonomies sidestep traditional modes of organization to create heretofore unrecognized patterns, relationships, and meanings. He may place an

illustration of the cosmos next to an architectural drawing then add a drawing of a crystalline structure or a decorative abstract design once applied to textile or wall paper. The images tend to be ordered in rows, columns or grids across the walls. Changes in progression frequently interrupt the arrangements. Additional elements may be positioned on a table or the floor. Vink holds that they tell a story. This story may not have an obvious beginning or ending, but it is meant to be read.

Each exhibition responds to the space in which it is shown. Therefore, though Vink may include elements from previous exhibitions, his exhibitions vary dramatically and each presentation evokes new relationships and new meanings. His visual configurations may assume the character of equations, thus connoting a form of mathematics, or delve into the psychological aspects of a structure, as in his recent retrospective *Moth House*, in which the constituent elements referred to the interior layers of a house. The gallery space functions as an extension of the work, not a neutral receptacle.

The foundation of Vink's work hinges on intuition; that is a form of knowledge without reason. To explain why

a work is being made becomes a virtually impossible project for him and is something that counters his creative impulses. He has been frequently drawn to cryptic graphic representations, images that, isolated from their previous contexts, seem to defy logic. In fact, much of the material that triggers his interest appears so familiar to viewers it engenders sentimental feelings. Encountering them in an unfamiliar context, though, not only bestows an elusive aura, but also stymies comprehension. His work also bridges seemingly disparate realms. A video of a pulsing circle of light, for example, suggests electronic as well as biological functions. By modeling space Vink alters the viewer's perspective. He induces wonder by shrinking massive structures and expanding ones usually considered incidental. The work also embodies the mysterious qualities of residual phenomena. The afterimage caused by light fluctuations, the sedimentary layering of wall components or patterns seen emerging out of dust all create temporary lapses in plausibility that tend to linger in the mind.

Vink's modest collections of data subvert the authoritative compilations to which we are accustomed. They propose that there are alternate paths of development and influence, that the data and its organization can be mitigated by the structure containing it and that the confluence of ideas operates in a multi-directional fashion and not a linear one. They are intellectually dense, yet playful. The work challenges assumptions and remains visually intriguing.

JOHN GAYER

All references to the artist's personal views in this text derive from an interview the author conducted in February 2010. *From Threshold to Threshold: Thom Vink*, an edited version of this interview, appeared in the May/June 2010 issue of Art Papers.